

Credința lui Avraam

Text biblic : Romani 4:1-12

Versetul de aur

Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.

Romani 4:3b

Introducere

În timpul slujirii lui Pavel, o problemă cheie se referea la rolul legii Evreilor pentru Creștinii care nu erau de origine Evreiască. Pe vremea când Pavel a scris scrisoarea către Romani, celebrul Sinod din Ierusalim a recunoscut deja că neamurile pot fi primite în Biserică fără a fi obligați să respecte Legea lui Moise (Fapte 15:7-11,19-21,28-29). Aceasta a inclus renunțarea la tăierea împrejur, care simboliza întreaga lege pentru Evrei (Romani 4:9). Circumcizia a fost probabil cea mai onorată dintre toate tradițiile Evreiești. Ritul a început cu Avraam, strămoșul întregii națiuni a Israelului (Romani 4:1→(înainte)). Bărbații Evrei au purtat cu mândrie marca tăierii împrejur de sute de ani, un semn fizic al separării lor de neamuri. Adversarii tradiționali ai lui Israel au fost numiți netăiași împrejur, un epitet de dispreț (Ieremia 9:26;Romani 4: 9). Orice străin care dorea să fie acceptat în Israel trebuia circumcis (Exod 12:48). A fi un evreu necircumcis trebuia expulzat din Israel și, prin urmare, nu făcea parte din națiune (Geneza 17:14). Suntem „mântuiți, prin credință ... nu prin fapte” (Efeseni 2: 8-9). Lucrarea pe care o facem pentru Hristos este credință care se manifestă în viața noastră (2:10); nu este o încercare de a ne salva pe noi înșine. Discuția lui Pavel despre Avraam luată în considerare astăzi în textul lecției noastre este un exemplu al acestui fapt. Pavel a încheiat Romani 3 cu un crescendo care a subliniat că oamenii pot fi declarați neprihăniți numai prin credință (Romani 3:30). Dar acest lucru pune o întrebare importantă: ce să facem cu vechea și sfânta lege Evreiască, legea pe care Moise a primit-o de la Dumnezeu însuși?

Contextul lecției

I. Strămoșul lui Israel (Romani 4:1-3)

A. Neprihănire nu prin fapte (v 1-2)

Avraam a trăit cu peste 2.000 de ani înainte ca Pavel să scrie cartea Romanilor. Istoria lui Avraam a fost păstrată de poporul lui Dumnezeu în tradițiile orale timp de câteva sute de ani înainte de a fi scrisă în cartea Genezei. Acest om a avut o relație deosebită cu Dumnezeu. El a avut încredere în Dumnezeu chiar și atunci când a fost chemat să plece într-un loc pe care nu-l văzuse niciodată, la capătul Estic al Mării Mediterane (Geneza 12: 1-9; Romani 4:12). Pentru aceste fapte și alte fapte, Avraam este considerat tatăl credincioșilor (Matei 3: 9; Luca 1:73).

B. Neprihănit prin credință (v 5)

Descrierea lui Pavel este un citat aproximativ din Geneza 15: 6. În acel context, Avraam se plânse Domnului că nu are un moștenitor de parte bărbătească care să-i ducă mai departe numele și moștenirea. Într-o experiență vizionară, Domnul i-a arătat într-o noapte senină numărul nenumărat de stele de pe cer. Dumnezeu i-a promis lui Avraam că numărul urmașilor săi va fi ca acest ocean de stele (Geneza 15: 5). Așadar, Avraam a avut de ales: (1) putea avea încredere că Dumnezeu își va ține promisiunea și îi va da un moștenitor sau (2) ar putea respinge acest lucru ca fiind imposibil. Lucrurile din viața lui Avraam l-au complicat pentru că el a încercat să-L ajute pe Dumnezeu. Cu toate acestea Avraam continua să creadă că Dumnezeu î-l va ajuta..

II Considerat Neprihănit (Romani 4:4-8)

A. O recompensă nemeritată (v 4-5)

Lucrul muncitorilor nu este un cadou, ei sunt plătiți pentru ca au muncit. Obligația asumată de proprietar este astfel îndeplinită. A fi socotit neprihănit de Dumnezeu nu poate fi niciodată rezultatul muncii noastre, deoarece avem prea multe scadențe sub formă de păcate. Dacă am câștiga cu adevărat ceea ce merităm pe baza faptelor noastre, am rămâne cu toți morți în păcate (Efeseni 2: 1-

3; Coloseni 2: 13-14), deoarece „plata păcatului este moartea” (Romani 6:23). Nici un păcătos, indiferent că este dintre neamuri sau evreu, nu poate câștiga vreodată neprihănirea prin el însuși.

B. O binecuvântare nemeritată (v 6-8)

Subiectul discuției se schimbă de la o persoană respectată (Avraam) la alta (David), o schimbare istorică de aproximativ 1.000 de ani. Poate chiar mai mult decât păcatele lui Avraam, păcatele lui David sunt amintite până astăzi. El a comis adulter și crimă (2 Samuel 11). Urmările acestor păcate l-au urmat toată viața lui David (12: 14-18). Dar David a ajuns în cele din urmă să cunoască binecuvântarea păcatului iertat (2 Samuel 12:13), esența neprihănirii. David a înțeles harul lui Dumnezeu ca fiind mai puternic pentru a învinge vinovăția păcatelor lui. Pocăința și credincioșia celui rege, chiar și atunci când suferă consecințele păcatelor sale, reprezintă o mare parte din motivul pentru care David este numit „un om după inima Lui Dumnezeu” (1 Samuel 13:14; Fapte 13:22). David a scris despre experiența sa de a fi iertat, iar citatul din versetele de față sunt din minunatul Psalm 32 al lui David. Acesta este un pasaj despre mărturisirea păcatului, pocăința și iertarea primită. Prin ele, David îi îndemna pe alții să-și dea seama că fericirea se găsește în iertarea lui Dumnezeu.

III. Tatăl celor Credincioși (v 9-12)

A. Neprihănirea nu este limitată la tăierea împrejur (v 9-10)

Circumcizia a fost semnul fizic acordat de Dumnezeu lui Avraam și descendenților săi de sex masculin ca semn al Legământului (Geneza 17: 11-13). Avraam a ales să se supună acestei porunci la fel cum îl ascultase deja pe Dumnezeu de multe ori mai înainte. Însă semnul în sine nu l-a făcut pe Avraam sau pe oamenii din casa lui mai neprihăniți. Avraam era deja socotit neprihănit din cauza credinței sale în Dumnezeu. Poporul Evreu a crezut că binecuvântarea lor vine de la faptul că s-au supus la tăierea împrejur. Numai credința cuiva și harul lui Dumnezeu pot avea ca rezultat neprihănirea. Urmarea poruncilor sale este un semn al credinței noastre; fără această credință, semnele sunt lipsite de sens.

B. Tăierea împrejur, (o pecete a acelei neprihăniri primită prin credință) (v 11-12)

Totuși, Pavel nu a ignorat circumcizia ca având nicio valoare. Acest semn și sigiliu al neprihănirii prin credință a devenit un element cheie în relația de legământ pe care Dumnezeu le-a dezvoltat-o cu descendenții Evrei ai lui Avraam. Musulmanii, care pretind descendența din Avraam prin Ismail, practică încă circumcizia ca o cerință religioasă. Ei consideră că este un semn al includerii în comunitatea Musulmană. Dar, spre deosebire de credința Avraamică a Islamului și Iudaismului, circumcizia a fost, dar nu mai este impusă ca semn al includerii în credința Creștină. În acest sens, voința lui Dumnezeu a fost deslușită în primele decenii de existență a bisericii (Galateni 2: 1-3 și această lecție). Deoarece Avraam a fost socotit drept neprihănit înainte de circumcizie, Pavel a susținut că, prin urmare, acel patriarh ar putea fi tatăl oricărei persoane neprihănite, indiferent de circumcizie. Neprihănirea este dată celor care cred. Pavel prezintă legea ca mijloc de a învăța ce este păcatul și prezintă imposibilitatea respectării legii Vechiului Testament (Romani 7). Legea nu produce neprihănire, dar dă cunoștință despre faptele greșite (Galateni 3: 21-22).

Concluzii

Cât de departe te poate duce credința ta? Acțiunile tale arată că încrederea ta în Dumnezeu poate depăși îndoielile și îți permite să i-L ascuți?. Credința noastră ne învață să ne încredințăm copiii lui Dumnezeu, indiferent de circumstanțe. Ne îndrumă să ne închinăm lui Dumnezeu, nu banilor, și să acționăm conform acelei unice credințe. Credința ne cere să trăim în fiecare zi în încrederea în Dumnezeu și în planul său. Deci, din nou, se pune întrebarea: până unde te duce credința ta?

Ce trebuie să memorăm: *Dumnezeu continuă să fie Tatăl Credincioșilor*